

I. En Max recull la clau

Després de recollir algunes pedretes del terra i d'anar triant les més planes, per fer drecera en Max s'havia allunyat del corriol de grava que connectava dos dels camins més grans. Un cop més havia errat.

Els peus se li enganxaven al terra com si dugués ventoses lleugeres per sabates. *Floap, floap, floap...* era aproximadament el soroll que anava fent fins que va aconseguir sortir —no sense ensurts— del fangar on s'havia ficat.

En trepitjar les rajoles de marbre, va relliscar. Li va costar mantenir-se dret i evitar, per reacció, fer un sorollós petó a aquell terra fred que s'anava embrutant amb petjades de color marró rogenc. Es va girar i els seus ulls es fixaren en com les empremtes de les seves sabates es difuminaven per l'acció de l'aigua. La nit era fosca i les gotes de pluja repicaven sobre el blanc teclat del terra. Interpretaven una simfonia experimental i arrítmica sense cap mena de compàs definit. Sense saber-ho, es protegí sota el relleix del mausoleu de la família Quer-Pujades.

Va fregar-se les mans repetidament, com un avar insaciable, va treure's un mocador de paper de la butxaca per assecar-se aquella cara on tot era nas i va dubtar un moment si incívicament se'n desfeia, però finalment va optar per tornar-lo rebregat a la butxaca dreta de la seva gavardina.

Estava cansat, s'havia perdut, i tot i que la foscor i la pluja el protegien durant la missió que se li havia encomanat, no havia comptat que plouria tanta estona ni amb tanta intensitat.

Feia dues hores que havia saltat la tanca i portava massa estona donant voltes amunt i avall, sense cap mena d'èxit. Estava sol, com sempre, en un cementiri que no coneixia prou, buscant una làpida sense nom però amb una inscripció inquietant:

Veurem qui és l'últim que riu (1957- 2016)

No havia previst que els carrers de l'entrada del gran cementiri, inicialment rectes i paral·lels, més endavant farien corbes en resseguir amunt el penya-segat. Uns s'acabaven de seguida, però d'altres traçaven estranyes trajectòries mentre s'enfilaven. Podien creuar-se diverses vegades o no creuar-se mai. L'ordre numèric que els identificava paulatinament es convertia en desordre. L'únic

recurs disponible era intentar memoritzar els nombres dels carrers més llargs o dels que canviaven sobtadament de trajectòria.

El cementiri havia crescut a batzegades, molt probablement per necessitat obligada. El seu perímetre s'havia anat ampliant conforme la ciutat havia rebut successives onades de gent que volia feina, algun futur i un lloc nou on morir. Això, almenys, explicaria el garbuix, perquè intentar descobrir alguna intenció en el seu disseny era una tasca només per a ments privilegiades.

Coi de laberint! L'única referència visual era la negror de la mar que s'estenia a l'est sota el penya-segat i les llumetes de tres grans vaixells que havien decidit passar la nit prop de l'entrada del port. Hauria d'haver-se fet amb un plànol i no confiar en excés en el seu sentit de l'orientació...

Al cap de pocs minuts, la pluja va semblar donar una oportunitat a en Max. La intensitat de la caòtica simfonia que estava interpretant es va reduir. Va aprofitar per sortir del cau mentre, amb un imperceptible moviment de cap, agràia el silent acolliment de la família Quer-Pujades. Va girar a la dreta per encarar un dels carrers principals... carrer 23, bloc H. Per fi, un cop de sort!

Era molt a prop. El carrer era el correcte, però havia de trobar el bloc J. Girà a l'esquerra. Confiava que el lleuger pendent amunt el portaria fins al bloc J. Va buscar amb els ulls, però no va veure cap lletra i va seguir. A la cantonada, el bloc G. Collons! Era una mena de replà? Fins i tot els canvis de pendent enganyen en una nit tan fosca! Va girar sobre els seus peus i va accelerar al compàs del pizzicato asincrònic de la pluja que tornava a agafar força. Ara ja hi devia ser...

Va deduir quin era el bloc, però no va arribar a veure la lletra. Això sí, les instruccions eren correctes: segona fila, el nínxol que en fa vuit d'esquerra a dreta. Davant la làpida, va llegir l'epitafi inquietant. La seva mà es va introduir lentament dins de la butxaca esquerra de la gavadina per, tot seguit, fer-la sortir acompanyada d'una petita escarpa i un martell. Calia anar per feina. I s'hi va posar.